

Gnesta den sextonde dagen i nionde månanden i det nådens år tvåtusennio.

*Till Föreningen Sveriges Vägingenjörer
Från Tidskriften Vägmästarens forna redaktör*

Tack för inbjudan!

Att få hedersmedlemskap i FSV är den finaste belöning man en människa kan ge ja, det är nog det bästa priset här i Norden, ja, förresten över hela jorden.

Jag fick själv på 90-talet denna stora ära att blir först i FSV att hederstiteln bära. Lita på, alla mina gamla, goda vänner, att jag ännu glädje över detta känner.

Under 18 år som föreningsredaktör hände mycket som till glada minnen hör Alla vägens ingenjörer som jag lärde känna då var de bästa kompisar jag dittills träffat på.

Bläddrar man i minnenas arkiv stiger FSV-are fram med stora kliv det är så mycket glatt man då förnimmer i det förgångnas ljusa skimmer

Vi hade möten och kongresser här och där i världen t ex till Kanarieöar ställdes ibland färden. där fanns sol och värme, bad och fina stränder och en massa folk från många länder.

Men även till andra platser här på jorden ställdes färden, bl a länderna i Norden, tex grannarna där bort i öster fick till sin förtjusning höra våra vackra röster.

Mitt i de nordiska länderna bor vi så därför också till Norge och Danmark for vi visst var vi snälla och fredliga män ändå har baggar och danskar ej hämtat sig än.

Atmosfären för båd kropp och själ var fin med samkväm, mycket mat och lite, lite vin. Ja, man mådde bra till både själ och kropp och alla höll humöret högt i topp.

Men bäst av allt var ändå andan i vårt gäng med gott humör och utav tjurighet ej minsta släng Aldrig glömmer jag de medlemmar jag träffa då för evigt skall de i mitt minne stå.

Det hände så mycket, både tokigt och glatt när jag tänker tillbaka blir jag knäsvag och matt. Mycket av detta är med i memoarboken min, fast den törs jag inte ge ut för då buras jag in.

12 stycken böcker jag skrivit under åren, ett par är inspirerade just utav FSV-kåren. Det var när vägmästartiteln ännu fanns kvar men samma gäng det då som nu förstås var.

Jag var bjuden vara med på mötet här i dag och blev för detta budskap mycket glad, men allt i livet går ju tyvärr inte väl, så jag måste tacka nej utav familjeskäl.

Denna gången får jag alltså stanna hemma men om några år så blir det åter stämman, kanhända får jag bud att komma då, men vi får se, då har jag närmat mig de 92.

Jag hoppas ni får trevligt, lycka till och skål men drick nu inte mer än ben och huvud tål. Dagens möte må som vanligt bliva ljusst och glatt lev väl och gott, önskar hedersmedlem Ivan Bratt

Ivan Bratt